

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 37. 578/2015/14. szám

A Kúria az elsőfokú eljárásban személyesen eljár, a felülvizsgálati eljárásban dr. Fecskovics Erzsébet pártfogó ügyvéd által képviselt (...) felperesnek a (...) jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatala alperes ellen építési ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. március 17. napján kelt 15.K.33.031/2013/53. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 55. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 15.K.33.031/2013/53. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felperes 2012. május 7-én kelt beadványában a Budapest Főváros Önkormányzata Főpolgármesteri Hivatala Városüzemeltetési Főosztályától kérte a Budapest, (...) szám alatti, vele szomszédos ingatlant érintően az általa megjelöltek teljes körű kivizsgálását. A 2012. november 15-én kelt beadványában intézkedést kért szomszédja, P.F. kéményhasználatával kapcsolatban a tűzveszélyes, környezetszennyező és egészségkárosító kéményműködés azonnali megszüntetése érdekében.

Az elsőfokú közigazgatási hatóság a 2013. március 12-én kelt

határozatával a kémény szabálytalanságára vonatkozó építésrendészeti intézkedés iránti kérelmét elutasította.

A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 2013. július 11-én kelt BPD/002/0093-13/2013. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy az eljárási díj megfizetésére vonatkozó kötelezettséget törölte, egyben felkérte az elsőfokú építésügyi hatóságot, hogy külön eljárás keretében a terasz beépítése (a felperes másik panasza) ügyében érdemi döntését hozza meg, és erről értesítse a másodfokú hatóságot is.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését, az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Kifejtette, hogy a FŐKÉTÜSZ a 2007. szeptember 6-án kelt, az elsőfokú hatóságnál szeptember 12-én iktatott iratából az elsőfokú hatóság hivatalból tudomást szerzett az ikresen csatlakozó épület hátsó kerti teraszán kialakított engedélyköteles, de építési engedély nélkül épített toldaléképítmény és kémény kialakításáról, és engedély nélküli használatbavételéről. Az I/4165/2007. számú határozat új szakvélemény benyújtására kötelezte P.F. ikerházrész-tulajdonost. A kötelezés ellentmond annak a ténynek, hogy erről az újonnan épült kéményről - álláspontja szerint - korábban még soha nem készült szakvélemény, mert nem egy korábban már szakvéleménnyel használatba vett kéményről van szó. Az elsőfokú hatóság a tényállást nem tárta fel a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges mértékben, helyszíni szemlét is elmulasztott tartani. Hivatkozott a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 4. § (1) bekezdésére, 78. § (1)-(2) bekezdéseire. Légi felvételt csatolt, amely - álláspontja szerint - ellentmond P.F. és a két tanú azon nyilatkozatának, hogy az elmúlt 10 évben építkezés nem történt, csak a ház szigetelése 2009-ben. Hivatkozott az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Étv.) 48. §-ára és a KGD 2005. évi 77. számú eseti döntésére is, kérte az eredeti állapot visszaállítását, továbbá a 2011. évre vonatkozó kéményseprési díj hátralékként nyilvántartott 3.066 forint FŐKÉTÜSZ követelés megszüntetését, törlésére való kötelezést. Álláspontja szerint a hatóság tudatos időhúzó taktikával 2007-ben elmulasztott helyszíni szemléje és P.F. 2013. évi valóságnak nem megfelelő nyilatkozatára alapított döntéssel a jogszabálysértő állapotot az építésügyi hatóság bebetonozta. Az építkezés nem 10 éven túl, hanem 10 éven belül történt. Utalt az Étv. 47. § (1) bekezdés b) pontjára és hivatkozott a Ket. 57. § (5) bekezdésének megsértésére is.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak értékelte és elutasította azt. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324. § (1) bekezdése alapján

alkalmazandó Pp. 164. § (1) bekezdésére utalással az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a rá háruló bizonyítási teher ellenére nem igazolta kétséget kizáró módon, hogy az alperesi határozat az ügy érdemére kihatóan jogszabálysértő. Rögzítette, hogy jelen per tárgyát a kémény szabálytalanságára vonatkozó építésrendészeti intézkedés iránti felperesi kérelmet elutasító elsőfokú és az azt helyben hagyó másodfokú határozat bírósági felülvizsgálata képezte. A teraszra vonatkozó felperesi kérelem tárgyában hozott határozatok másik közigazgatási per körébe tartoznak, amelyek az ítélet meghozatalakor szintén folyamatban volt.

Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a hatóság beszerezte a Budapest, (...) szám alatti ingatlan tulajdonosa, P.F. 2013. január 20-án kelt nyilatkozatát, mely szerint az elmúlt 10 évben építkezés nem történt az ingatlanán. A ház szigetelését 2009. nyarán végezték, a kémény a lakhatási engedély óta üzemel. Nyilatkozatához csatolta a Fővárosi Kéményseprőipari Kft. szakvéleményét, kéménybevizsgálási jegyzőkönyvét, a 2007. november 9-én kelt elsőfokú végzést, továbbá V.F. és H.T. szomszédos lakosok, tanúk nyilatkozatát, mely szerint ingatlanán tíz év alatt építési munka nem történt.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes ezeket megcáfolni nem tudta, nem igazolta azt, hogy a kémény építésére a tíz éves, úgynevezett objektív intézkedési határidőn belül került volna sor.

A bíróság nem adott helyt a felperes azon bizonyítási indítványának, melyben a Díjbeszedő Holding Zrt.-től P.F. 2006., 2007. és 2008. évi kéményseprőszámla másolatainak beszerzését indítványozta, tekintettel arra, hogy a számlák alapján az építés időpontja nem állapítható meg, azok nem alkalmasak a felperes által állított tény kétséget kizáró alátámasztására.

Rögzítette azt is a bíróság, hogy a felperes nem igazolta az alperes által alkalmazott Étv. 47. § (2) bekezdésének megsértését sem. E körben a FŐKÉTÜSZ Kft. tanúkénti meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványnak sem adott helyt a bíróság.

A felperes az érintett szakkérdések vonatkozásában szakértői bizonyítást indítványozott. Az elsőfokú bíróság szakértőként M.B. igazságügyi szakértőt rendelte ki, aki szakvéleményét elkészítette, arra a felperes és az alperes is észrevételeket terjesztett elő, amelyre tekintettel a szakértő szakvéleményét kiegészítette. A bíróság nem találta indokoltnak más szakértő, szakértő intézet kirendelését, tekintettel arra, hogy a szakvéleményt a felek nem tudták cáfolni, azt a bíróság nem értékelte homályosnak, hiányosnak, ellentmondásosnak, hanem ellenkezőleg, azt aggálytalan

szakvéleményként az érintett szakkérdések vonatkozásában ítéletének alapjául elfogadta, és az ítélet indokolásában részletesen ismertette is. Megállapította, hogy a szakvélemény annak kiegészítésével együtt értékelve az alperes álláspontját támasztotta alá, mivel a felperes nem igazolt az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértést sem, az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Utalt arra, hogy a FŐKÉTÜSZ követelés megszüntetésére, törlésére kötelezni a szolgáltatót ezen perben nem lehetett, a per tárgyát kizárólag a keresettel támadott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata képezte.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy a közigazgatási eljárás során és a perben is állította, hogy az elsőfokú hatóság hivatalból tudomást szerzett 2007. szeptember 12-én a 4165. számra iktatott iratból arról, hogy a szomszéd ingatlanban építési engedély nélküli toldaléképítmény és kémény kialakítása és engedély nélküli használatbavétele történt. Ezen engedély nélkül elvégzett beépítések nem a bejelentést megelőző tíz éven túl, hanem tíz éven belül történtek. A felperes logikai tényállítása alapján 2007. augusztus 28-án a FŐKÉTÜSZ által 013728. számon kiadott közvetlen élet- vagy tűzveszélyes figyelmeztető felhívását rövid idővel megelőzően épülhetett ezen vitatott kémény az ingatlanon, és engedély nélkül épített kémény építési idejének bizonyítására indítványozta a 2006., 2007. és 2008. évre vonatkozóan a Díjbeszedő Holding Zrt. megkeresését a kéményseprő számlamásolatának beszerzése érdekében. Ezen bizonyítási indítványának teljesítésével egyértelműen tisztázható lett volna az a kérdés, hogy a kémény, és miután a terasz építéssel együtt készült, a terasz építése mikor történt, és amennyiben 2006-2007. évben került mindezen építési engedély nélkül elvégzett tevékenység megvalósítására sor, úgy az építésügyi hatóság a felperesi 2012-ben tett bejelentésből történő tudomásszerzésekor még az Étv. 48. § (9) bekezdésében foglalt tíz éven belüli intézkedési határidőn belül volt. A 2006-2008-as számlamásolatok, vagy azok hiányából lehet egyértelműen megállapítani az építési tevékenység időpontját. Az építési hatóság és a bíróság is elmulasztotta a létesítés idejét teljes körűen vizsgálni, az építés évének a felperes által felajánlott bizonyítási indítvány alapján történő tisztázása azért is különösen fontos, mert amennyiben az ingatlan tulajdonosának állításából kiindulva 1989-90-ben készült, úgy arra az akkor hatályos szabvány vizsgálatával, a szakértői véleményben foglaltak alapján meg lehet állapítani, hogy az megfelel-e a szabvány előírásainak. A felperes állítása szerint a bejelentést megelőző tíz éven belül épült a kémény és a terasz is, így mindenképpen fennmaradási engedély köteles. A fennmaradási engedélyes terv készítésekor azonban a szakértői véleményben foglaltakra tekintettel már az új magyar és európai szabványokat kell

alkalmazni, és annak megfelelően lehet eldönteni, hogy milyen építésrendészeti intézkedést kell, illetve lehet tenni.

A felperes álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. § (1) bekezdését, a Pp. 221. § (1) bekezdését, a Pp. 3. § (4) bekezdését.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult, és kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával helytálló jogi következtetést vont le, azzal a Kúria is egyetértett.

Kiemeli a Kúria, hogy a Pp. 270. § (2) bekezdése és 272. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

A felülvizsgálati kérelemben megsértettként megjelölt Pp. 221. § az ítélet indokolásával szemben támasztott törvényi követelményeket rögzíti. A Kúria álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet ezen törvényi kritériumoknak maradéktalanul megfelel. Az elsőfokú bíróság az alaposan, körültekintően feltárt részletesen lefolytatott bizonyítási eljárásból levont következtetését, az alkalmazott jogszabályokat pontosan és helytállóan rögzíti a jogerős ítélet indokolása. Az elsőfokú bíróság tételesen és körültekintően vizsgálta a felperes keresetében a megtámadott határozatokkal szemben felhozott kifogásokat, és megalapozottan vette azt is figyelembe, hogy a felperes a rá háruló bizonyítási teher ellenére bizonyítási kötelezettségének a kereset teljesítéséhez szükséges mértékben nem tett eleget. Hangsúlyozza a Kúria, hogy az elsőfokú bíróság kiterjedt bizonyítási eljárást folytatott le, amelynek eredményét a jogerős ítélet indokolása rögzíti is, ugyanakkor tartalmazza a felperes által felajánlott, de mellőzött bizonyítási indítványok megjelölését és az indítvány elvetésének okait is. Ezekkel a Kúria maradéktalanul egyetértett. Ebből következően a jogerős ítélet a Pp. 3. § (4) bekezdésében foglaltakat sem sértette meg.

Az elsőfokú bíróság tehát a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti helyes, okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást. A Kúria megjegyzi, hogy a Pp. 275. § (1) bekezdése

értelmében felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének, a bizonyítékok újraértékelésének helye nincs.

A felperes felülvizsgálati kérelembeli előadásaival kapcsolatosan hangsúlyozza a Kúria, hogy ezekre a felperes a közigazgatási eljárás, és a per során is hivatkozott, azonban ezen tények és körülmények nem nyertek bizonyítást. Ennek hiányában pedig a felperes által igényelt építésrendészeti intézkedések megtételére jogszabályi lehetőség nem volt.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Kúria a felperest a Pp. 270. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kötelezte.

A felperes személyes költségmentességére tekintettel a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

A felperes részére Budapest Főváros Kormányhivatala a Kúria előtti eljárásra pártfogó ügyvédet rendelt ki, akinek díját a 7/2002. (III.30.) IM rendelet és az 56/2007. (XII.22.) IRM rendelet alapján kell megállapítani.

Budapest, 2015. december 1.

Dr. Kárpáti Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő